

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Om Kærester, Koner osv.

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 391. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-idm140199753260816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Kom! raabte jeg og pegede paa den „flyvende Hollænder“, som figurerede lige overfor mig ved Siden af min Kone. Og min Kone lo og vinkede ad ham med saadanne morsomme Haandbevægelser, akkurat som en Kattekillling, der snapper efter et Nøgle Garn; og den „flyvende“ saa' ogsaa paa ham og viste sine hvide Tænder og spillede ud i Køkkenforklædet, medens hun trippede baglænds og skød Brystet frem.

Nej jeg gør ikke! raabte han og snurrede rundt og stak af ind i Køjen.

Men den næste Dag stak min Kone og den „flyvende“ Hovederne sammen, og da Bornholmeren kom paa Dækket, gik de stadig i Vejen for ham, og de fik ham til at hjælpe sig med at hejse Vand op, og „den flyvende Hollænder“ lagde Hovedet paa Siden og sukkede og svøbte Floret om sit Bryst; og hver Gang hun kom forbi sin egen Mand, der stadig laa og røg paa sin lange Kridtpibe, saa rystede hun paa Hovedet bag ved ham og skød Skuldrene i Vejret og tabte Floret og hejsede det op igen og slog Øjnene ned og gjorde de hundrede Ting, som det lader til, at alle Kvindemennesker, hvide og sorte og brune, er fødte med fra Vuggen, ja fra Mutter Evas Liv.

Bi bare! tænkte jeg. Men han gav sig endda ikke.

Og den tredje Dag gik og den fjerde begyndte. Puht det var hedt, og vi laa og svødte i Skyggen af Sejlet, og forude under Bakken laa Rotterdammeren og røg; og dér kommer min Lukaf-Kammerat drivende hen til ham og slaar sig ned hos ham, og de begynder at snakke sammen — det varede endda længe — og den ene tager omsider ned i Lommen, og den anden rækker Haanden langsomt ud og ser i den og stikker Haanden i Lommen og ryger langsomt videre.

Og den samme Aften havde Bornholmeren sig en ordentlig Pisk paa, og han dansede med „den flyvende Hollænder“, saa at han nær var fløjet bort i det med det samme. Man saa' hverken noget til ham eller til hende den næste Dag og de følgende Dage, saa længe Herligheden varede; og da saa alle Pøser og Ballier igen var paa deres Plads, og da Skipperen igen var om Bord og alt var klart og Konerne væk, saa sad Bornholmeren og jeg paa vores Køjekant og hang med Næbet begge to.

Og han stak Haanden ned bag sig i Køjen og trak min Kærestes Portræt frem, som han havde svøbt forsigtigt ind i tre, fire Tørklæder for at det ikke skulde blive trykket. Og han rakte mig det, uden at se paa mig og uden at sige noget.

Du vil maaske ikke laane det mere? spurgte jeg.

Nej jeg vil ikke! svarede han.

Og jeg viktede det ud af Tørklæderne og sad og saa' paa det, uden at jeg egentlig vidste, hvad jeg gjorde. Og saa græd vi sammen over vore Vaskerkoner. —